

meget besværlig og for vedkommende meget ubehagelig, idet der skal indhentes Erklæringer fra de kommunale Raad, saaledes at Sagen, som maaske er meget gammel, paa ny bliver oprfrisket. Allerede i 1894 begyndte man at gaa bort herfra, idet man ved en Lov af 13. April 1894 bestemte, at naar der var gaaet et vist Antal Aar, 10 Aar efter Straffens Udtaaelse eller Eftergivelse ved Benaadning, kunde vedkommende faa en Erklæring om, at han igen var indtraadt i den fulde Besiddelse af sine Rettigheder, og han kunde faa denne Erklæring udstedt uden Betaling; men dette gjaldt selvfølgelig kun for visse smaa Forbrydelser. Ministeriet har ment, at det nu var paa Tide at gaa videre i den samme Tankegang som i 1894, og har derfor fremsat det foreliggende Forslag til Lov om Æresoprejsning uden Bevilling, hvorved man udvider Loven af 1894 saaledes, at Tiden, naar det drejer sig om Smaaforbrydelser — hvilket Begreb er udvidet noget — nedsættes til 5 Aar; medens den ved større Forbrydelser er fastsat til 10 Aar, og den samme lette Adgang som tidligere til at faa en Erklæring om Æresoprejsningen bibeholdes. Lovforslaget er behandlet i Landstinget og er dèr vedtaget med alle Partiernes Stemmer. Det er dog dèr forandret lidt, idet man er gaaet bort fra de saakaldte Vandelsattester over til positivt at kræve Straffeattester og desuden yderligere Oplysninger, hvis Sagen dertil giver Anledning. Jeg haaber, det høje Ting vil tage velvilligt paa Lovforslaget, som er beregnet at skulle træde i Kraft den 1. Januar 1924.

Heilesen: Den rationelle Ordning af det Spørgsmaal, der omhandles i det foreliggende Lovforslag, Spørgsmaalet om Ophør af den Fortabelse af borgerlige Rettigheder, der knytter sig til visse straffbare Handlinger, som traditionelt, men uklart og ubestemt, betegnes som Handlinger, der er vanærende i den offentlige Mening, vilde utvivlsomt være den at lade Spørgsmaalet afgøre ved Straffedommen i den paagældende Sag. Ved Straffedommen i den Sag, hvori Handlingen paadømmes, burde det afgøres, om den foruden Straffen og aa burde have den Følge, at den paagældende enten for bestandig eller for en bestemt i Dommen angiven Tid mistede sine borgerlige Rettigheder. Det foreliggende Lovforslag betegner ikke noget Skridt henimod en saadan rationel Ordning, som forhaabentlig vil naas ved den nye Straffelov, hvis Forelæggelse imidlertid

desværre stadig synes at trække i Langdrag. Derimod er det rigtigt, som den højtærede Justitsminister sagde, at det Forslag, som her foreligger, betegner en videre Udvikling af den Adgang til at faa Æresoprejsning paa en lettere Maade end hjemlet ved Loven af 3. April 1868, som allerede indførtes i Lovgivningen ved Lov af 13. April 1894 og med Hensyn til de betingede Straffedomme ved Straffelovstiltæget, og Lovforslagets Princip kan ganske tiltrædes. Det, der har foranlediget mig til her at gøre nogle Bemærkninger, er Lovforslagets Formulering. Forleden Dag, da vi behandlede det lille Lovforslag vedrørende Lov- og Ministerialtidende, gjorde jeg opmærksom paa en af de uheldige Sider, der efter min Opfattelse klæber ved den moderne Lovgivning, nemlig Tilbøjeligheden til skødesløst Lovsprog. Det foreliggende Lovforslag giver mig Anledning til at gøre opmærksom paa en anden uheldig Side, der efter min Opfattelse klæber ved moderne Lovgivning, nemlig Tilbøjeligheden til at gøre Lovene til et Skema, som senere skal udfyldes ved ministerielle Cirkulærer, saaledes at man, naar man skal læse en Lov, kun kan gøre det, naar man har Lovteksten i den ene Haand og et Bundt ministerielle Cirkulærer i den anden. Det bestemmes i Lovforslagets §§ 1 og 2, at det for at opnaa Adgang til Æresoprejsning paa den Maade, som Lovforslaget hjemler Adgang til, ved Straffeattest, for saa vidt saadan kan fremskaffes, og ved de Oplysninger, som det i øvrigt maatte skønnes fornødent at indhente, godtgøres, at den paagældende har ført en ulastelig Vandel i de sidste 5 Aar; men der siges ikke i Lovforslaget noget om, hvem der skal skønne over, om det maatte være fornødent at indhente yderligere Oplysninger. Det maa imidlertid formodes, at dette Skøn skal udøves af de forskellige Politimestre, men det siger sig selv, at hvis dette Skøn skal udøves af de forskellige Politimestre uden nogen nærmere Vejledning, vil dette kunne føre til en højst uheldig Uensartethed for dette Skøn, som dog er af overordentlig stor Betydning, da det her drejer sig om et Forhold, hvor det, at der træffes en ensartet Afgørelse, kan være afgørende for de paagældende Borgeres hele Skæbne og Stilling. Det er derfor klart, at for at dette Lovforslag skal kunne virke nogenlunde tilfredsstillende, vil det være nødvendigt, at Justitsministeren udsteder Cirkulærer, hvorefter Politimestrene har at skønne over, om det foruden Straffeattester er nødvendigt at indhente yder-